

Neživím už v sebe žiadnu nádej, tvrdí Adam Simonides, ktorý je sedem rokov pripútaný na lôžko a vozík

Začiatkom novembra uplynulo sedem rokov odvtedy, čo je Košičan Ing. arch. Adam Simonides pripútaný na lôžko. Po dopravnej nehode mal na 95 percent prerušenú miechu. Rodičia vtedy od lekárov dostali iba 5-percentnú nádej na to, že vôbec prežije. Vďaka obrovskej vnútornej sile a túžbe nepoddať sa prekonal všetko, vrátane zatiaľ 13 operácií. Ani po nich v jeho tvári nevidno smútok či sklusnosť. Adam Simonides sa na svet stále usmieva.

Cesta vedúca z Košíc do Košickej Belej nie je síce motoristickou lahôdkou, ale nepatrí ani medzi postrachy. Celkom hravo sa dá zvládnuť, lebo je pomerne široká, rovná, s prijateľným povrchom i

— Alžbeta LINHARDOVÁ —

sklonom. Úsekom, kde je mierna zákruť, prechádzalo pred siedmimi rokmi auto. Sedel v ňom otec Ing. arch. Ján Simonides so synom Adamom, tiež architektom. Išli do práce. Bol krásny slnečný novembrový deň roku, asi 9. hodín ráno. V druhom aute, pár metrov za nimi, sa viezla manželka a mama Alexandra Simonidesová. Na vrchole skalného zárezu si všimla zdatného jeleňa, ktorého osádka prvého auta nemohla vidieť. Jeleň najprv stál, potom sa z ničoho nič odrazil a skočil dolu. Namiesto toho, aby sa dostal na druhú stranu cesty, kde bola lúka, v plnej rýchlosti doskočil na kapotu prvého vozidla. Bol to prudký náraz, pri ktorom A. Simonidesovi hodilo hlavu najprv dopredu a vzápätí dozadu.

"Manžel bol z nehody síce šokovaný, no inak nemal žiadne zranenie. Adamovi po čele stekal malý pramienok krvi od rozbitého skla. Keď som pri ich aute zastavila, počula som, ako manžel hovorí Adamovi, aby vystúpil z auta. "Nemôžem," odpovedal mu syn. "Túto zápornú odpoveď mám stále v ušiach. A budem ju mať do smrti," usvedčená je A. Simonidesová. "Najprv som nechápala, prečo syn odpovedá manželovi, že nemôže. Veď bol bez akéhokoľvek viditeľného zranenia. Potom síce povedal, že ho bolí niečo okolo krku, no s manželom sme si ešte nič nepripúšťali. Syna som po celý čas, kým neprišla sanitka, hladkala a bozkávala, pretože neustále opakoval, nech mu dám pusku, nech mu dám pusku. Nič som nechápala ani vtedy, keď sa na mňa zo sanitky sústrastne pozeral lekár i ošetrovateľ."

Problémy s nohou

Ján, najstarší z troch synov Simonidesovcov - patril k hyperaktívnym deťom. Stredný Peter bol roztomilý, zlatý, no aj dosť zaťatý. A najmladší Adam? Ten bol od narodenia anjel, citlivý, romantický, ako keby ani nebol chlapec. Mama si myslí, že bol takým i preto, lebo pri ňom mala rizikové tetosteny. Celý čas bola pod lekárskou kontrolou a posledné tri mesiace pre istotu, aby nenastali komplikácie, ležala v nemocnici. Nič sa našťastie, neskomplikovalo, a Adamko, hoci ťažko, no prišiel na tento svet.

Ako štvormesačný dostal virózu. Jeho stav bol veľmi vážny, rodičia oň takmer prišli. Až v nemocnici v Brne sa ho podarilo zachrániť. "Mesačný pobyt ho dosť poznačil. Keď som k nemu prišla, nespoznal ma, čo veľmi bolelo. Komplikácie však pominuli, Adam sa dostal domov a postupne mohutnel. Keď bol starší, podobne ako všetci moji chlapi Simonidesovci, začal lyžovať. Hral tiež tenis a veľa sa venoval súfingu. Keďže surfy vtedy u nás neboli, spolu s kamarátom si ich sám vyrábal," ďalej spomína mama Simonidesová.

Podobne ako bratia skončil aj Adam vysokú školu a stal sa architektom.

Pred mladým človekom sa otvorili nezozerateľné obzory pre plnohodnotný život. Kým neprišla, rok a pol po promócií, tragická dopravná nehoda za Košickou Belou, pri ktorej si zlomil väzy.

"Vďaka Adamovej povahe, i vďaka tomu, že sme mu nedovolili opustiť sa, ani po tejto tragédii neustránil z tváre úsmev a milý výraz," pokračuje A. Simonidesová. "Šesť či sedem

Nečakaný skok divokého jeleňa od základu zmenil jeho život

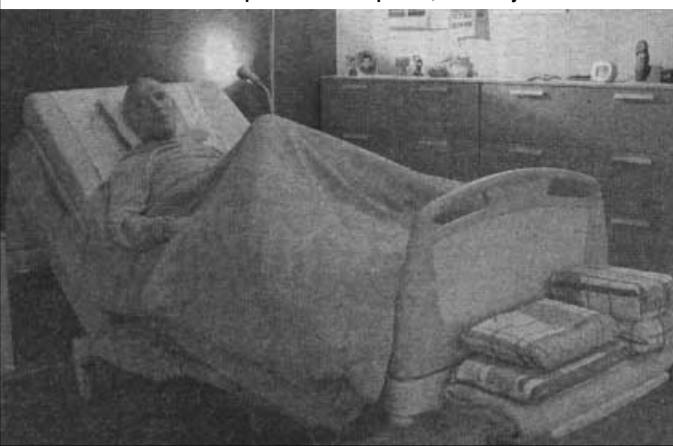
mesiacov po havárii, to už bol na rehabilitácii v Kováčovej, dostal zrazu vysoké horúčky a opuchla mu noha." Zo začiatku sa nedarilo stanoviť správnu diagnózu. Až po čase sa prišlo na to, že mu odumrel bedrový kĺb. Museli mu ho vybrať. Následne Adam absolvoval deväť operácií, pri ktorých mu stále viac a viac odoberali z kostí, aj z panvy. Deštruktívny proces a bolesti sa ani potom nezastavili. Pritom tento zdravotný problém nemal priamu súvislosť s haváriou, až s následným ochrnutím. "Pomoc sme nakoniec našli v Šaci. V októbri 2002 Adama operovali. Na prvýkrát sa zákrok nevydaril, lebo lôžisko, ktoré robilo problémy, bolo umiestnené na veľmi nedostupnom mieste. Vo februári nasledujúceho roku tím lekárov operáciu zopakoval. Odvtedy má síce Adam nohu kratšiu, ale keďže lekári odstránili lôžisko, z ktorého išiel hnis, tieto ťažkosti na čas prestali."

Zhubný nádor

Dva roky po havárii doľahla však iná kríza. Prejavovala sa aj tak, že nemohol jesť. Schudol na 47 kg pri výške 185 cm. Vtedy boli rodičia opäť zúfalí a hoci vedeli, že Adam má fóbiu z nemocnice, presvedčili ho, že tam musí ísť. Urobili dobre. Po vyšetreniach, ktoré vo FN L. Pasteura na Tr. SNP absolvoval, sa ukázalo, že problém je v hlave. Konkrétne v tom, že serotonín sa v dôsledku havárie nedostával tam, kde mal a preto Adam trpel. Keď začal brať liek, ktorý serotonínu potrebnú cestičku uvoľnil, vrátila sa mu nálada, optimizmus i chuť do jedla.

Začiatkom tohto roku sa opäť všetko skomplikovalo. Adam sa necítil dobre a extrémne sa potil. Až tak extrémne, že pot mu z tela doslova vyvieral. Keďže bol neustále mokrý, hrozilo nebezpečenstvo, že by mohol prechladnúť. "Tieto stavy mu spôsoboval zhubný nádor, ktorý už mal v tele, no o ktorom sme netušili. Jedného dňa, pri každodennej hygiene som si niečo všimla, no nič som Adamovi nepovedala. Po 12 operáciách a všetkých pobytoch v nemocniciach, ktoré už absolvoval, predsa len mal isté obavy. Keď následné vyšetrenia potvrdili vážnosť situácie, musel ísť i na trinástu operáciu. Úžasné bolo, že ani na sekundu nepochyboval a nepripustil negatívny vývoj."

Adam Simonides má doma polohovateľnú posteľ, na ktorej trávi väčšinu dňa

Jeho spojením so svetom sú mobil a počítač

Pri operácii, ako pokračovala mama Simonidesová v opisovaní toho, čo všetko Adam už prežil, sa potvrdilo, že v semenníku mal zhubný nádor. Lekári ho teda vybrali. Operácia bola problematická, pretože okrem postihnutej miechy mal pacient i veľké spazmy - krčče. A pri každom krčči mu aj z tej najmenšej cievy striekala krv. Napriek tomu sa podarilo nádor, ktorý bol dosť veľký, cez brušnú dutinu odstrániť. Podľa všetkého sa odobralo všetko, čo by mohlo robiť problémy, pretože výsledky vyšetrení sú podľa mamy dobré a rizikové faktory v norme.

"Teraz síce musí Adam absolvovať onkologickú liečbu, no tá je len preventívna, zaisťovacia, aby sa žiadna rakovinotvorná bunka neobjavila. Niektorí pacienti po chemoterapii nekonečne trpia. Adam? Má sa psychicky dobre a napriek tomu, že zoslabol a spočiatku mal bolesti, na počudovanie mu chuti jesť. Až tak, že si v jedení takmer pýta dupľu. U neho sa naozaj všetko vyvíja inak, nie ako u väčšiny pacientov. I keď je pravda, že negatívny vplyv cytostatík sa i na jeho organizme prejavil," pokračovala A. Simonidesová.

Zázraky i vďaka obrovskej podpore

Adam má telo nehybné od prs. Hoci ruky nie sú pohyblivé, pravou dokáže robiť isté pohyby. Vďaka lekárom a prístrojom na ARO vo FN L. Pasteura na Rastislavovej ulici sa naučil dýchať bráničou, pretože jeho medzirebrové svaly sú nefunkčné. Dokázal i ďalší malý zázrak - vie vykašľávať hlieny, a to je v jeho prípade veľmi dôležité.

"Čo je podľa nás úplne najúžasnejšie, to je Adam samotný," tvrdí mama. "Strach a obavy o neho máme stále a sú ťažko opisateľné. No nič, čo pre neho robíme, nepovažujeme za záťaž či obmedzovanie. Adam má

v sebe úžasný dar. Všetkým, čo sa mu stalo, nás obohacuje, lebo všetko znesie a nikdy pred žiadnym zákom nepochybuje o tom, že by sa niečo mohlo nevydať. A to aj nám dáva obrovskú silu."

Je to však i naopak. Adam Simonides má veľkú silu a podporu v rodičoch i v bratoch, s ktorými má pekný vzťah a veľmi mu vo všetkom pomáhajú. Veľa urobili i lekári a zdravotnícky personál vo všetkých troch košických nemocniciach. Všetci sa stretol s ochotou a plne profesionálnym prístupom.

Úžasné je, že na neho nezabúdajú ani kamaráti a kamarátky. Keď je to len trošku možné, nájdu si čas, aby za ním prišli. Berú ho von, na prechádzky mestom, na priateľské posedenie, na výlety. Bol s nimi na Plejšoch, vo Vysokých Tatrách či na Domaši. Doslova všade na svete by ho so sebou zobrali. Kde nie je bezbariérový prístup, tam ho vynesú, vytlačia alebo vyťahnu. Dokonca chceli, aby išiel s nimi do Chorvátska. To však nie je možné, pretože potrebuje zvláštnu opateru, a tú mu vedľa najlepšie zabezpečí len rodičia. Ibaže, by, a iste radi, išli k moru aj oni. "Naozaj je neuveľiteľné, aký nádherný vzťah k nemu majú priatelia," potešená je A. Simonidesová. Páči sa jej aj prístup iných vozíčkárov, napríklad z Košickej organizácie vozíčkárov Nezávislý život, ktorí veľmi pomohli rodičom hlavne v organizačných, právnych i technických veciach týkajúcich sa Adama.

"Spočiatku sa Adam bezo mňa veľmi bál ísť von. Nevedel, ako si poradiť, keby sa dostal do krízovej situácie. Po mechanickom dostal elektrický vozík, ktorý vie dobre ovládať. No aj na ňom sa v uliciach mesta spočiatku obával pohybovať sám. Máva totiž problémy s dýchaním a nevedel, čo urobí, keby sa začal dusiť. Dnes už má Bluetooth, takže aj tento problém sme vyriešili." Čo však ne-

dokážu rodičia, súrodenci ani priatelia odstrániť, to je neludskosť a hlúposť niektorých ľudí. Nesprátné deti sa mu už zo trikrát postavili na vozík, obťažovali ho, škaredo mu nadávali. "Neviem pochopiť, kde sa v nich berie, že postihnutému a bezbrannému človeku ubližujú a sú k nemu cynické. Strašná surovosť," krútila nad ich konaním hlavou A. Simonidesová.

Počítačom si dobíja "baterky"

I keď je Adam väčšinu dňa na lôžku, netrávi čas len tak ležadlom. Partnerom je mu počítač. Veľmi mu pomohli z Technickej univerzity, keďže mu k nemu poskytli technické vybavenie.

"Prostredníctvom počítača čítam napríklad knihy," dozvedáme sa od Adama. "Odborné i romány. Klasickú väzbu nedokážem, lebo si neviem otáčať stránky, no na počítači stačí ťukanie. Často tiež e-mailujem, telefonujem, kamarátom navrhujem promočné či svadobné oznámenia, vtipné texty. Keď sa dobre cítim, tvorím grafické obrázky. Predovšetkým humor. Tie ma najviac tešia. Pre okolie nie sú vždy užitočné, ale ja sa pri nich dobre zabávam."

Niekoľko podľa Adama dobíja energiu prechádzkami v prírode, on tým, že komunikuje s okolím. Urobil napríklad silvestrovské "P. F.", na ktorom bola skupina Rómov a medzi nich vmontoval seba. Kamarátov, čo "péefko" dostali, priviedol do rozpakov. Nevedeli totiž, či je to recesia, prí ktorej použil počítačové triky alebo sa s partiou rómovských robotníkov naozaj odľudšťoval.

"K tomu, aby som sa na život pozeral triezvo a čo najskôr sa vyrovnal so situáciou, v ktorej som sa ocitol,

mi pomáha pravda. Neživím už v sebe žiadnu nádej, pretože si nepripúšťam možnosť, že raz ešte budem chodiť," otvorene sa o súčasnosti a budúcnosti vyslovil A. Simonides. Lekár - odborník mu hneď po prvej operácii povedal, že nohy ho už nikdy neponesú. Podobne sa vyjadril o rukách, ktoré mu zrejme tiež nebudú nápomocné. "V takej situácii je veľkým prekvapením i pokrokom, z ktorého mám obrovskú radosť, už to, že dokážem ovládať elektrický vozík. Veď pôvodne som nemal ani dýchať. A aj to som sa za pomoci lekárov naučil."

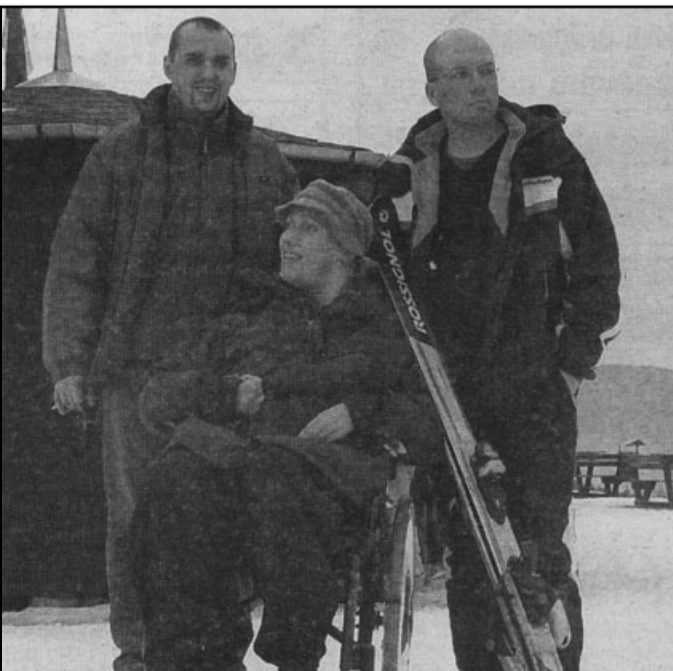
Hoci A. Simonides vie, že výskum ide výrazne dopredu a možno prídu nové objavy v medicíne i v tejto oblasti, je presvedčený, že jemu by už nepomohli. "Za sedem rokov je moje telo veľmi zmenené, veď prešlo viacerými ochoreniami. I keby mi napravili miechu, aby som sa vedel hýbať, nemám veľkú časť panvy, nemám bedrový kĺb, zo sedenia mám skrútenú chrbticu..."

Napriek tomu, že má občas problémy so spaním, sa už svojím osudom nezaťažuje. "Hlavne si nedávam otázky: 'Prečo práve ja? Prečo práve mne sa muselo niečo také pripodiť?'" Logicky by sa to aj tak nedalo vysvetliť a len by som si komplikoval život a psychicky sa ničil," tvrdí Adam, ktorý radšej všetko vníma v prítomnosti. "I prípadný problém začnem riešiť až vtedy, keď sa objaví, nie kým ešte neexistuje. Keď sa už v jednom okamihu môj život zmenil a odvtedy je tu obrovský zdravotný problém, snažím sa brať realitu aká je. Namiesto zbytočného lamentovania nad tým, prečo sa to stalo, dokážať i v týchto podmienkach maximum, čo môžem. A tiež sa tešiť z toho, čo mi dni prinášajú. Veď ja sa mám v podstate dobre a nič mi nechýba. Aspoň sa teda snažím presvedčiť o tom, že som v pohode."

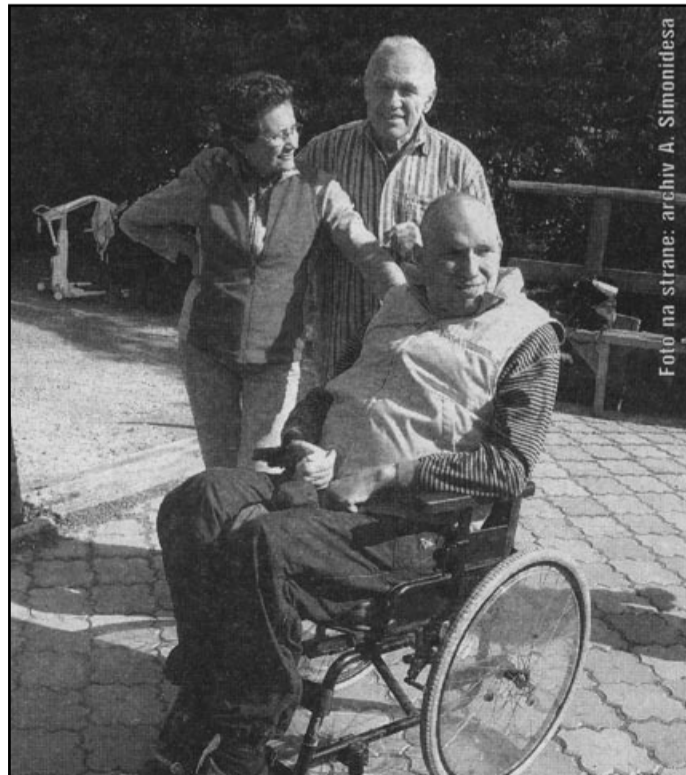
Vyznanie, ktoré zamrazí, no súčasne ukazuje, aká mocná môže byť sila človeka. Ing. arch. Adam Simonides ju má. Preto sa na svet i všetko okolo seba radšej usmieva. Plač by nikomu nepomohol.

Rád vytvára grafické obrázky, ktorými robí radosť sebe i priateľom

Kamaráti a rodina ho berú na prechádzky, výlety či do hôr

S mamou Alexandrou a otcom Ing. arch. Jánom Simonidesom